

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **R. L.**

proti

žalovanému: **Vrchní státní zastupitelství v Praze**
sídlem náměstí Hrdinů 1300/11, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. prosince 2022, č. j. SIN 228/2022 - 12

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského státního zastupitelství v Praze (dále také jen „*povinný subjekt*“) ze dne 7. 11. 2022, čj. SIN 95/2022-7. Ve správním řízení se rozhodovalo o žádosti žalobce o informaci podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*zákon o přístupu k informacím*“). Žalobci nebyla poskytnuta informace spočívající v usnesení policie o odložení „reklamní větve Čapího hnízda“, o níž žádal dne 2. 11. 2022 (žádost byla odmítnuta podle ust. § 11 odst. 4 písm. a § 11 odst. 2 zákona o přístupu k informacím).

[2] Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu, domáhal se jeho zrušení a stanovení povinnosti povinnému subjektu informaci poskytnout. V žalobě uvedl, že již v odvolání namítal, že pokud shora uvedené usnesení nabylo právní moci, mělo být jako informace poskytnuto, neboť na to se nevztahuje výjimka podle ust. § 11 odst. 4 písm. a) a § 11 odst. 6 zákona o přístupu k informacím. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že věc souvisí s fyzickou osobou. Z toho usoudil, že pravý důvod pro odmítnutí je kandidatura této osoby na prezidenta a že na poskytnutí informace není politická vůle. Žalovaný v odůvodnění napadeného usnesení podle názoru žalobce uvádí jen obecná vysvětlení, ale faktický důvod chybí, jímž je zřejmě to, že žalovaný nechce, aby veřejnost znala důvody pro odložení trestního oznámení. Usnesení podle jeho názoru mělo být poskytnuto po anonymizování údajů. Poskytnutí podle jeho názoru neohrozí ani nezmaří účel trestního stíhání. Z napadeného rozhodnutí není patrné splnění povinnosti podle ust. § 12 zákona o přístupu k informacím, opakuje argumentaci, že po anonymizaci mělo být usnesení jako informace poskytnuta, a to alespoň zčásti. V odůvodnění podle názoru žalobce chybí konkrétní zdůvodnění, proč i po tomto postupu nelze informaci poskytnout. Dovolává se článku 17 odst. 1 a 4 Listiny základních práv a svobod.

[3] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž v důvodech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a proběhlé správní řízení. Poukázal na zásadu neveřejnosti přípravného řízení, k čemuž zejména slouží ust. § 11 odst. 6 zákona o přístupu k informacím, postavení státního zastupitelství v přípravném řízení, žalobci byly sděleny konkrétní skutečnosti, které poskytnutí informace brání. Postupem podle zákona o přístupu k informacím nemůže být obcházeno trestní řízení a trestní řád. Odkázal na skutkově obdobnou věc, kterou projednává rovněž zdejší soud (sp. zn. SIN 78/2022), kde je rovněž k dispozici část správního spisu.

[4] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je mj. uvedeno, že na věc je nutné aplikovat ust. § 11 odst. 6 zákona o přístupu k informacím, neboť se jedná o informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení, toto omezení je provedeno zákonem, a je tak aplikovatelné i při výkladu článku 17 Listiny základních práv a svobod. V požadované trestní věci je dále vykonáván dohled státního zastupitelství, navíc žalobce se dožaduje konkrétního dokumentu v konkrétní trestní věci, čímž by došlo k prolomení zásady neveřejnosti přípravného řízení.

[5] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[6] V souzené věci jde o výklad ust. § 11 odst. 6 zákona o přístupu k informacím. Ačkoliv obecně je možné uvést, že tento zákon vychází z koncepce, že by většina informací veřejné správy měla být veřejná, pro oblast trestního řízení, které je ve fázi přípravného řízení (jímž je i nyní požadovaná informace o odložení věci podle trestního řádu), se uplatňuje výrazné omezení tohoto práva. To má svůj odraz i v příslušných

ustanoveních trestního řádu, které možnost zveřejnění těchto informací v této fázi trestního řízení spíše nepřipouští, a to je i modifikací obecné ústavněprávní povinnosti podle článku 17 Listiny základních práv a svobod. V souzené věci soud dospěl k závěru, že tyto zásady nebyly vydáním rozhodnutí nijak popřeny, ale že bylo postupováno v souladu s právem, přičemž tento postup byl dostatečně konkrétně zdůvodněn.

[7] Při tomto výkladu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. února 2017, č. j. 6 As 338/2016 – 55, kde byl právní názor na tuto problematiku dostatečně vysvětlen: „[21] Podle § 11 odst. 6 informačního zákona povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení, včetně informací ze spisů, a to i spisů, v nichž nebylo zahájeno trestní řízení, dokumentů, materiálů a zpráv o postupu při prověřování oznámení, které vznikly činností těchto orgánů při ochraně bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, předcházení trestné činnosti a při plnění úkolů podle trestního řádu, pokud by se tím ohrozila práva třetích osob anebo schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky.

[22] Předmětné ustanovení vylučuje poskytnutí informací o činnosti orgánů činných v trestním řízení bez ohledu na to, zda se týkají probíhajícího, ukončeného nebo dokonce nezahájeného trestního řízení. Předpokladem odepření informací je skutečnost, že by poskytnutím informace mohla být mimo jiné ohrožena schopnost orgánů činných v trestním řízení vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost. Tento důvod bezpochyby patří mezi legitimní důvody omezující právo na informace podle čl. 17 odst. 4 Listiny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2014, č. j. 8 As 114/2013 – 36). Rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí poskytnutí informace však musí být v tomto směru náležitě odůvodněné tak, aby z něj bylo možné seznat, jaké zájmy by byly poskytnutím informace ohroženy.

[23] Cílem a účelem trestního řízení je, aby byla náležitě zjištěna trestná činnost a pachatelé trestných činů byli podle zákona spravedlivě potrestáni. Smysl výluky z poskytování informací lze spatřovat v tom, aby poskytnutím informací nemohlo dojít k narušení, zmaření či ohrožení objasňování skutečností důležitých pro trestní řízení. Tato výluka tedy není samoučelná, neboť souvisí s veřejným zájmem na naplnění účelu trestního řízení, kterým je řádné prošetření skutku naplňujícího znaky trestného činu (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2009, č. j. 6 As 18/2009 – 63).

[24] Obdobně se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 12. 2010, č. j. 1 As 44/2010 – 103, ve vztahu k ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) informačního zákona. Z tohoto rozhodnutí vyplývá, že povinný subjekt musí vždy vážit, zda by poskytnutím informace mohl být zmařen předmět a účel trestního řízení, tedy zpochybněna role státu při zjišťování trestných činů, odhalování, stíhání a odsuzování pachatelů trestných činů či obecně při upevňování zákonnosti. Jedině z tohoto důvodu je ospravedlnitelné veřejnosti požadované informace nezprístupnit. Nelze totiž odhlédnout od toho, že poskytnutím informace dle informačního zákona dochází fakticky k jejímu zveřejnění.

[25] Omezení práva na informace z probíhajícího trestního řízení, zejména v jeho přípravné fázi, bude přitom spíše pravidlem než výjimkou. V případě poskytnutí informací v režimu informačního zákona v průběhu přípravného řízení by žadatel disponoval informacemi o takových skutečnostech, s nimiž v probíhajícím trestním řízení nebyla z důvodu možného ohrožení objasnění a vyšetření věci seznámena ani osoba trestně stíhaná. To by vedlo k absurdním důsledkům, které by se míjely s posláním práva na informace jako politického práva (srov. již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 18/2009 – 63 ze dne

14. 9. 2009). *Poskytování informací v režimu informačního zákona tedy nesmí obcházet omezení vyplývající z podstaty samotného trestního řízení. Na druhou stranu není důvodu neposkytnout informace o nepravomocném rozhodnutí orgánu činného v trestním řízení tam, kde podobná naléhavá potřeba shledána nebude.*“.

[8] Ve věci posuzované Nejvyšším správním soudem byla skutková situace taková, že žadatel o informaci požadoval fotokopii či záznamu o ukončení věci, z obsahu odůvodnění je patrné, že se jednalo o věc ukončenou v přípravném řízení. Jedná se tak o srovnatelnou skutkovou situaci s touto souzenou věcí, kdy žalobce požadoval vydání informace z přípravného řízení, a to o usnesení policejního orgánu o odložení konkrétního trestního oznámení, kterou konkrétněji vymezil. Jedná se tak o informaci, která nebyla známa a zveřejněna, a která nevedla k další fázi trestního řízení podle trestního řádu (k zahájení trestního stíhání). Šlo tak o fázi řízení, kterou charakterizuje neveřejnost informací a která slouží legitimnímu účelu v prověřovací fázi policejní činnosti.

[9] Odepření informace bylo v tomto případě zdůvodněno tím, že v této konkrétní trestní věci probíhá dohled, kdy může dojít k obživení věci, jedná se stále o aktivní fázi prověřování skutečností případně nutných k rozhodnutí o dalším pokračování v řízení. Tato skutečnost podle názoru soudu v souladu se shora uvedeným rozsudkem i předcházející judikaturou zdůvodňuje konkrétní odepření požadované informace v mezích, které judikatura vymezila.

[10] Soud pak z odůvodnění rozhodnutí nedospěl ani k závěru, že by rozhodovací důvod měl být formulován nějak účelově s ohledem na osobu, jíž se týkalo a jejího politického působení, neboť nic takového v odůvodnění uvedeno není, a vzhledem k tomu, že je v obdobných případech tímto způsobem standardně rozhodováno, nic takové domněnce nesvědčí, což žalobce pak ani neuvedl v žalobě, co konkrétně by tomu mělo nasvědčovat.

[11] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[12] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Podle ust. § 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s. v případě, kdy městský soud rozhodoval po zrušení rozhodnutí Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost nepřípustná, mimo situaci, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 18. ledna 2024

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu